Коли, буває, ненароком
На тебе стомою війне
І ти поглянеш пильним оком
На окружаюче сумне;

Коли роздивишся довкола
На безбережне море зла,
До лжі призвичишся, що згола [12]
Людей нікчемних опрягла...

То запитаєш журним криком:
За віщо ж люд носив хрести,
Смертельно вік боровся з віком,
Губили страдників кати?

[12] — Згола— цілком, геть-чисто.